

[Fiskeriministeren.]

om lokale interesser, men i høj grad også om visse interesser af mere organisatorisk karakter. Men jeg kan i øvrigt give det ærede medlem det løfte, at den af mig her omtalte drøftelse, som jeg mener er påkrævet, vil jeg tage skridt til at få afholdt i den allernærmeste fremtid. Jeg vil også gerne, som af det ærede medlem påpeget, tilkendegive, at det er rigtigt, at såvel spørgsmålet om pleje af fiskevand som udsætning af yngel har nøje sammenhæng med de meget omfattende forureninger, der desværre fortsat finder sted adskillige steder.

Vivike: Jeg forstår, at den højtærede fiskeriminister vil tage initiativet til at sætte sig i forbindelse med de interesserede organisationer og med videnskabsmændene. Jeg takker for svaret, for jeg er såre tilfreds.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bøgholm* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Hvilke bemærkninger har ministeren at gøre til den offentligt fremførte kritik af, at de til statens museum for kunst testamentarisk skænkede billeder af Nolde ikke er tilgængelige for offentligheden?“

Bøgholm: En række billeder af Emil Nolde, der ikke blot hører til de mest værdifulde i hans produktion, men også er af fundamental betydning for en forståelse af hele hans kunst, befinder sig i dansk offentlig eje. Der er vel næppe mange malere, der igennem de sidste to tiår har været genstand for en så stærkt stigende interesse som netop Emil Nolde. Derfor har det også vakt opsigt i kunst kredse Europa over, at disse malerier, der er skænket til vort land, har været unddraget offentlig ophængning og har været opbevaret i en kælder igennem snart 7 år.

Det urimelige, det ganske urimelige i denne disposition understreges stærkt gennem Noldes forhold til Danmark. Født i Nordslesvig, gift med en dansk præstedatter og med stærke ungdomsoplevelser på kunstlivets område bag sig fra København følte Nolde sig livet igennem stærkt knyttet til Danmark og til dansk åndsliv. Under nazismen blev hans malerier taget ud af

alle samlinger, unddraget mulighederne for køb og salg, og der blev endogså gennemført forbud mod, at han malede i sit eget hjem. Han var jo „entartet“ som kunstner. Det kan vel ikke undre, at netop denne oplevelse gjorde, at Nolde som så mange andre i Sydslesvig så endnu stærkere imod nord, end han havde gjort det før.

Da han ved sin død efterlod sig et testamente med beslutningen om, at en række af hans betydeligste værker skulle gives som gave til statens museum for kunst, gav han selv udtryk for, at han derigennem ville afbetale noget af den gæld, han følte han stod i til Danmark og den nordiske livsform.

Det var naturligvis da en forudsætning for gavens givelse og modtagelse, at der ville finde en ophængning sted, og at det således ville være muligt for offentligheden at danne sig et indtryk af, hvad Noldes kunst var. Denne ophængning har ikke fundet sted. I næsten 7 år har billederne befundet sig i en kælder, og de er kun blevet fremvist, hvis enkelte har udtrykt særligt ønske om det; de pågældende er da blevet ført ned i kælderen.

Denne disposition eller, om man vil, manglende disposition er et uomtvisteligt brud på selve forudsætningerne for gavens modtagelse. Dette understreges stærkt igennem den korrespondance, der foreligger omkring gavens givelse og modtagelse, hvor det bl. a. siges, at skulle det på et eller andet tidspunkt komme dertil, at billederne i en overgang, grundet på en særudstilling eller lignende i statens museum for kunst, ikke kunne fremvises ved ophængning i museet, skulle de i dette tidsrum leveres tilbage til Noldestiftelsen og dermed Nolde-museet lige syd for vor grænse.

Hele urimeligheden i museets behandling af den store kunstgave understreges yderligere gennem de forhold, at der i begyndelsen af året blev udtalt ønske fra Noldestiftelsen om, grundet på de bristede forudsætninger, at få gaven tilbage, i alt fald for et stykke tid, til Noldemuseet. Da svarede man fra statens museum for kunst, at det ikke kunne lade sig gøre, da man agtede at benytte billederne til en større udstilling. Denne udstilling har ikke fundet sted. Det løfte, som brevet fra statens museum for kunst måtte synes at indebære, er ikke blevet opfyldt.